

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **V. B.**, nar. XXX, bytem YYY, zastoupeného JUDr. Petrem Morongem, advokátem se sídlem Škrétova 8, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 9. 2015 č. j. MV-97915-4/VS-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra (dále též „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 5. 2015 č. j. VS-513/835.3/2-2012 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce a jeho nezletilého syna o udělení státního občanství České republiky, a to z důvodu, že nebyla splněna podmínka ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky (dále jen „zákon o státním občanství“), neboť dlouhodobě a opakovaně porušoval povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravující veřejné zdravotní pojištění, když včas a řádně opakovaně nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění, přičemž mu tato podmínka nebyla správním orgánem I. stupně prominuta pro neshledání důvodů hodných zvláštního zřetele, a rovněž byl vzat do úvahy princip jednotného státního občanství rodičů a nezletilého dítěte s přihlédnutím k nízkému věku nezletilého.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že správní orgán I. stupně rozhodoval o stejné žádosti žalobce již dne 13. 8. 2012 a již tehdy správní orgán poukázal na nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Stejný argument používá správní orgán I. stupně i v předmětné věci. Žalobce dále uvedl, že i když došlo k nehrzení plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění a vzniku nedoplatků, včetně vyměření souvisejícího penále, tyto byly dne 8. 1. 2015 uhrazeny. Žalobce uznává, že se jednalo o nepravdivé platby, jejich výše však není dle žalobce významná s ohledem na jejich měsíční výši, tj. 1.272,- Kč. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně neuvádí, kdy přesně nedoplatek vznikl a kdy byl konkrétní nedoplatek uhrazen, což může mít vliv na posouzení žalobce jako osobu vyloučenou z postupu dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Prominutí podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je zákonodárcem připuštěno s ohledem na možné komplikace při placení pojistného.

Žalobce je toho názoru, že ačkoli v období od roku 2006 do současnosti v určité době nehradil pravidelné platby na veřejné zdravotní pojištění, nejedná se o soustavné neplacení plateb, jejich výše není vysoká a vždy došlo k úhradě nedoplatků, přičemž v současné době jsou veškeré platby uhrazeny. Dle žalobce postupem Ministerstva vnitra mu byla odňata možnost být občanem ČR a oba správní orgány dostatečně nevyhodnotili jeho přístup k plnění povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal v plném rozsahu na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí a setrval na právním názoru v nich uvedeném.

Soud na základě podané žaloby dle § 75 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Soud věc projednal a rozhodl bez jednání dle § 51 s.ř.s. (žádný z účastníků na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nepožádal o nařízení jednání).

Z obsahu spisového materiálu, který byl předložen žalovaným, bylo soudem zjištěno, že

- Dne 13. 8. 2013 podal žalobce u Krajského úřadu Středočeského kraje žádost o udělení státního občanství, do které zahrnul i svého nezletilého syna a k níž přiložil přílohy.
- Téhož dne, tj. dne 13. 8. 2013 požádal žalobce i o prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Součástí příloh bylo mj. i potvrzení správce daně, že žalobce nemá evidovány daňové nedoplatky, totéž sdělení příslušné správy sociálního zabezpečení a potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, že ke dni 6. 8. 2013, resp. ke dni 15. 7. 2014, nemá evidován splatný nedoplatek na pojistném ani penále. Obdobně ani společnost SLAVOŠOV, s.r.o. dle potvrzení neměla ke dni 6. 8. 2013, resp. ke dni 15. 7. 2014 nedoplatek pojistného ani penále na veřejném zdravotním pojištění.

- Z žalobcem předloženého vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR za období od 21. 8. 2006 do 6. 1. 2014, resp. do 8. 1. 2015, vyplývá, že žalobce uhradil první platbu dne 6. 9. 2006 ve výši 1.272,- Kč, poté na pojistné ničeho nehradil a vznikl mu ke dni 8. 1. 2007 nedoplatek ve výši 3.816,- Kč, který uhradil dne 22. 1. 2007. Dne 26. 2. 2007 uhradil 3.906,- Kč, poté opět neprováděl platby na pojistné, přičemž mu ke dni 9. 7. 2007 vznikl nedoplatek ve výši 6.108,- Kč, který uhradil dne 25. 7. 2007. Poté opět žalobce prováděl nepravdivé platby v různých výších, tedy pojistné nehradil řádně a včas, když například ke dni 10. 11. 2008 měl nedoplatek ve výši 11.648,- Kč, který uhradil ve dvou platbách ze dne 26. 11. 2008 a 28. 11. 2008, ke dni 8. 12. 2009 měl žalobce nedoplatek ve výši 9.540,- Kč, který částečně uhradil platbou ze dne 21. 12. 2009 ve výši 5.000,- Kč, ke dni 10. 5. 2010 měl nedoplatek ve výši 12.534,- Kč, který částečně uhradil platbou ze dne 21. 5. 2010 ve výši 10.000,- Kč a následně zbývající část nedoplatku pokryl platbou ze dne 25. 6. 2010 ve výši 14.847,- Kč. VZP ČR vyúčtovala žalobci penále za rok 2007 ve výši 379,37 Kč, za rok 2008 ve výši 881,05 Kč, za rok 2009 ve výši 207,51 Kč, a za rok 2010 ve výši 665,62 Kč, přičemž dne 15. 6. 2011 byl zrušen výkaz nedoplatků č. 2141000468 ze dne 10. 6. 2010 kvůli dodatečně dohledané platbě žalobce a dne 25. 10. 2011 mu bylo prominuto penále ve výši 1.988,- Kč, což byla 100% výše penále. Z předložených listin vyplývá, že od 21. 4. 2011 je v případě žalobce plátcem pojistného jeho zaměstnavatel, tj. společnost SLAVOŠOV, s.r.o., jejímž byl v rozhodné době též jednatelem.
- Z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR za období od 27. 5. 2013 do 18. 1. 2015 ve vztahu ke společnosti SLAVOŠOV, s.r.o. plyne, že tato společnost platila platby na pojistné na veřejné zdravotní pojištění též nepravdivě, když například ke dni 20. 12. 2013 činil nedoplatek 4.524,- Kč, ke dni 20. 3. 2014 byl ve výši 2.244,- Kč a ke dni 1. 1. 2015 ve výši 291,- Kč. VZP ČR vyúčtovala společnosti SLAVOŠOV, s.r.o., penále za rok 2013 ve výši 140,06 Kč.
- Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015 č. j. VS-513/835.3/2-2012 správní orgán I. stupně žádosti žalobce a jeho nezletilého syna o udělení státního občanství České republiky nevyhověl z důvodu nesplnění podmínky ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť dlouhodobě a opakovaně porušoval povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když včas a řádně opakovaně nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Dle odůvodnění rozhodnutí žalobce nesplnil uvedenou podmínku, neboť dlouhodobě a opakovaně porušoval své zákonné povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když v období od listopadu 2006 do ledna 2009 (s dílčími výjimkami) a následně i v období od července 2009 do června 2010 neodváděl platby na pojistném na veřejném zdravotní pojištění, nejednalo se tedy o jednorázové pochybení. Žalobce sice požádal o prominutí dotčené podmínky udělení občanství ČR, ale správní orgán I. stupně podmínku žalobci neprominul a zdůraznil, že na prominutí kterékoli podmínky, resp. na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce se na území České

republiky zdržuje od roku 2001, přičemž tato dlouhá doba pobytu v tuzemsku dala žalobci více než přiměřenou příležitost adekvátně se seznámit s rozsahem a obsahem jeho práv a povinností vůči České republice a tato práva a povinnosti také bezezbytku naplňovat. Z dikce ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ze slova „plní“ správní orgán I. stupně dovodil, že žadatel v průběhu času a v podstatě soustavně neplní své závazky. Správní orgán I. stupně pochybení žalobce neshledal za málo závažné, neboť k němu došlo opakovaně, ve dvou déletrvajících obdobích a dlužné částky na pojistném nepovažoval za bagatelní. Správní orgán I. stupně rovněž poukázal na neplnění zákonných povinností společností SLAVOŠOV, s.r.o., jejímž byl žalobce statutárním orgánem. Správní orgán I. stupně rovněž nezjistil, že by žalobci v plnění jeho zákonných povinností bránily objektivní nebo subjektivní důvody.

- Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ministr vnitra napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl. Vzhledem k tomu, že žalobce v rozkladu neuvedl žádné nové skutečnosti, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v plném rozsahu se s ním ztotožnil. Žalovaný se vyjádřil k žalobcem tvrzeným důvodům neplnění zákonných povinností, kterými byla momentální nepříznivá finanční situace žalobce kvůli jeho podnikatelským aktivitám a špatná platební morálka klientů. Žalovaný uzavřel, že uvedené nemůže být samo o sobě důvodem hodným zvláštního zřetele k prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce také jako jednatel společnosti dlouhodobě neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, když společnost hradí platby pojistného nepravdělně. Žalovaný odkázal na žádost žalobce obsahující vyjádření k majetkovým poměrům žalobce, tj. k prodeji rodinného majetku v Moldavsku, k vlastnictví nemovitostí žalobcem, k jeho příjmům plynoucím z podnikatelské činnosti a z pronájmu (pravděpodobně pravidelného charakteru), když žalobce mohl tyto finanční prostředky použít k pravidelným úhradám pojistného, z čehož žalovaný dovodil nepřesvědčivost důvodů žalobce k neplnění jeho zákonných povinností. Žalovaný závěrem konstatoval, že by měl být žalobci poskytnut ještě určitý časový prostor k tomu, aby ho přesvědčil, že v budoucnu hodlá plně respektovat právní řád České republiky.

Městský soud posoudil věc takto:

Podstatou projednávané věci je posouzení, zda žalobce splnil podmínku pro přiznání státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, příp. zda se u něj nejedná o případ hodný zvláštního zřetele dle § 11 odst. 4 téhož zákona, v jehož rámci by bylo možno nesplnění dané podmínky prominout a dále posouzení, zda je napadené správní rozhodnutí v tomto rozsahu dostatečně odůvodněno.

K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství soud předesílá, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zákon o státním občanství stanovuje v § 7 odst. 1, příp. § 10 odst. 3 podmínky, které musí žadatel splňovat, aby mu mohlo být státní občanství uděleno. Pokud cizinec zákonné předpoklady nesplňuje, nelze mu státní občanství udělit. Výjimkou jsou případy stanovené v § 11 téhož zákona, kdy lze nesplnění zákonných předpokladů prominout. Jedná se však pouze o možnost, nikoliv povinnost správního orgánu.

V daném případě bylo shledáno, že žalobce nesplňuje podmínky vymezené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, podle kterého lze státní občanství udělit osobě, která plní povinnosti vyplývající mimo jiné ze zákona o pobytu cizinců a předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění.

Žalobce namítá, že i když nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění včas, nejedná se o soustavné neplacení plateb a vždy došlo k úhradě nedoplatků, přičemž v současné době jsou veškeré platby uhrazeny. K tomu soud uvádí, že splnění zákonných podmínek je nutno hodnotit v širším časovém kontextu, nejen tedy k okamžiku podání žádosti o udělení státního občanství, resp. v okamžiku po doplnění žádosti o požadované přílohy. Splnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se tedy vztahuje se na chování cizince - žalobce i v jeho předchozím působení na území České republiky, nelze proto úspěšně žalovanému vytýkat, že hodnotil jednání žalobce po celou dobu jeho pobytu na území České republiky.

Žalobce sám přiznává, že v určitém období nehradil pravidelně platby na pojistném, což je s ohledem na výše uvedené důležité pro posouzení žádosti o udělení státního občanství ČR. Námitku žalobce, že správní orgán I. stupně přesně neuvádí, kdy nedoplatek na pojistném vznikl a kdy byl konkrétně uhrazen, proto soud shledal za irelevantní. Datum uhrazení posledního nedoplatku však může mít vliv na hodnocení případné další žádosti žalobce se stejným obsahem, tj. k posouzení, zda došlo k osvědčení žalobce, jak to požadoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Soud ve shodě s ustálenou judikaturou dospěl k závěru, že porušení povinností dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství musí být hodnoceno v souladu se zásadou proporcionality, přičemž rozhodnutí správního orgánu musí dostatečně přihlídnout k závažnosti případného porušení právních předpisů a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 As 31/2005-78 a ze dne 13. 3. 2008 č. j. 5 As 51/2007-105). Intenzitu porušení předpisů žalobcem je třeba hodnotit ve vzájemných souvislostech, tj. s ohledem na výši záloh na pojistné, výši nedoplatků, časový úsek porušování povinností, opakovanost porušování

apod. Soud dospěl k závěru, že ve správním řízení tak učiněno bylo, když žalovaný a správní orgán I. stupně poukazovaly na dlouhodobost a opakovanost neplnění zákonných povinností žalobce, na narůstající výši nedoplatku a na majetkové poměry žalobce, tedy žalovaný i správní orgán I. stupně řádně zhodnotily smysl a účel podmínky stanovené ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, která na straně žalobce nebyla splněna. Soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že se nejednalo o soustavné neplacení pojistného a výše plateb nebyla vysoká, a to krom shora uvedeného i s ohledem na měsíční výše vyúčtovaných záloh na pojistné, když nedoplatky je v řadě případů několikanásobně převyšovaly.

Soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, že žalobci je třeba přičítat i porušování povinnosti hradit řádně a včas platby pojistného za společnost SLAVOŠOV, s.r.o., kde žalobce působil jako jeden z jednatelů společnosti. Plnění povinnosti vyplývající mimo jiné ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státní občanství je i plnění takové povinnosti, která plyne z postavení žalobce jako jednatele společnosti SLAVOŠOV, s.r.o. ve vztahu k plnění povinnosti této obchodní společnosti vyplývající z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Jinými slovy jednání společnosti je v tomto směru přičitatelné žalobci, neboť žalobce jako jednatel společnosti za příslušné plnění povinnosti odpovídal z titulu péče řádného hospodáře (*srov. ust. § 135 obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, ust. § 51 a násl. zákona o obchodních korporacích, ve znění účinném od 1. 1. 2014*).

Jelikož z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR za období od 27. 5. 2013 do 18. 1. 2015 vyplývá, že společnost SLAVOŠOV, s.r.o. platila v době předmětného správního řízení platby na pojistné na veřejné zdravotní pojištění nepravidelně, ač k úhradě došlo dne 8. 1. 2015, s ohledem na shora uvedené došlo k porušení povinnosti žalobcem vyplývající z předpisu upravující veřejné zdravotní pojištění a nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Obdobně rozhodl zdejší soud v jiné věci dne 15. 11. 2016 pod č. j. 6 A 193/2014-41, kde byl tamní žalobce předsedou představenstva akciové společnosti, tedy rovněž členem statutárního orgánu.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že za důvod hodný zřetele dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství nelze bez dalšího považovat tehdejší finanční situaci žalobce vzniklou díky jeho podnikatelským aktivitám. Žalobce dobrovolně podstoupil rizika plynoucí z podnikání, zejména na jeho začátku, čemuž přisvědčuje i definice podnikání v tehdy účinném obchodním zákoníku (*ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku*), resp. v dovozené definici podnikatele jako osoby provádějící samostatně soustavnou činnost vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Nadto žalobce disponoval finančními prostředky z prodeje majetku z Moldavska a z pronájmu nemovitostí v České republice. Byť žalobce k objasnění důvodů neplacení pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR nabídl soudu v žalobě vlastní výpověď, soud nepřistoupil k provedení tohoto důkazního prostředku, resp. z tohoto důvodu nenařídil ústní jednání. Je tomu tak proto, že důvody žalobce vedoucí jej k zanedbání jeho povinnosti platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR seznal již z obsahu podaného rozkladu žalobce, proto provedení navrhovaného důkazního prostředku soud

shledal nadbytečným. Nadto na výzvu soudu, aby žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů sdělil soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, takový nesouhlas nevyjádřil (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 11. 12. 2015); soud tuto úvahu učinil v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 23. 2016, č.j. 7 As 93/2014-48.

S ohledem na uvedené považuje soud úvahu správních orgánů, která je vedla k neprominutí podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, za logickou a pohybující se v mezích zákona.

Závěrem soud shledává vhodným uvést, že prvořadou povinností žalobce, který se uchází o státní občanství ČR, je náležitý respekt k právnímu řádu hostitelského státu a plnění povinností z něho vyplývajících. Veřejné zdravotní pojištění je v České republice založeno na solidárním systému, který je průběžně financován a pochybení při úhradě pojistného tento systém ohrožuje. Včasné a řádné odvádění pojistného ze strany povinných subjektů je jedním ze základních předpokladů nezbytných pro řádné fungování tohoto systému (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017 č. j. 9 As 268/2016-39*). Pokud žalobce řádně neplnil předmětné povinnosti ať už jako soukromá osoba nebo v postavení statutárního orgánu společnosti SLAVOŠOV, s.r.o., tj. neplatil řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění po delší dobu, existuje zde reálné nebezpečí, že by žalobce pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan ČR s následkem v ohrožování shora uvedeného solidárního systému. Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobce, že postupem žalovaného mu byla odňata možnost být občanem ČR, když to byl právě žalobce, který se o to jeho shora popsáním jednáním zapříčinil.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, neboť žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti však nevznikly, soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. července 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.